

Beeld: Wout Overkamp

EEN NIEUW BEGIN

Ik word wakker door het geluid van de stofzuiger waar mama mee bezig is. Ik ben boos dat ik wakker word en nog steeds adem. Het duurt zo'n drie kwartier voordat ik levenszin bij elkaar kan schrapen om op te staan. Ik loop door de schoonmakende menigte in de gang, naar de koelkast en pak wat sinaasappelsap. Om me heen hoor ik geruzie, muziek en de stofzuiger die onnodig elektriciteit verspilt. Ik heb altijd een hekel gehad aan schoonmaken op een zaterdagochtend. Ik slaap veel liever uit. Ik loop naar het stopcontact en trek de stekker eruit. Daarna terug naar mijn kamer en ga weer in bed liggen. 'Rust rust rust. Ik wil gewoon rust!' Mijn moeder komt binnen: 'Als je zoveel last hebt van mij die elektriciteit verspilt, rot je toch gewoon even op!' Dus dat doe ik. Ik poets snel mijn tanden, doe een broek en mijn schoenen aan, pak mijn rugzak en loop naar buiten.

Mijn enige rustplek is het meertje achter mijn huis. Ik ga aan de rand zitten en barst in tranen uit. Het wordt me allemaal te veel. School, werk en thuis. Niks gaat goed. Mijn leven is gedoemd te falen. Ik begin te graven naar een joint die ik hier gisteren had verstopt. Even raak ik in paniek en denk ik hem kwijt te zijn geraakt, maar dan voel ik hem. Toevallig heb ik in mijn broek een aansteker.

Ik voel hoe de cannabis mijn bloed in stroomt en mijn hersenen bereikt. Ik voel me zwaar worden. Niet zo slim op een vrijwellege maag. Ik trek mijn shirt en broek uit, twijfel even of ik wel in goede staat ben en neem daarna een diepe duik in het blauwe water. Onder water voelt het alsof ik in een andere dimensie ben. De invloed van de cannabis gemengd met mijn wazige zicht onder water en het gevoel van gewichtloosheid doet me goed. Ik weet niet of ik me ooit zo vredig heb gevoeld.

Ik denk na over mama's woorden vanochtend: 'dan rot je toch even op.' Ik heb er nooit daadwerkelijk over na gedacht om weg te gaan. Om mijn hoofd te legen wandel ik een stukje en kom toevallig langs het treinstation. Iets trekt me ernaartoe. Ik kijk in mijn rugtas en zie dat mijn portemonnee en paspoort erin zitten. Het lijkt wel een teken. Ik zie dat de eerstvolgende trein over drie minuten komt, met als bestemming Moskou. Voordat ik het weet, staat de trein voor mijn neus en gaan de deuren open. Ik begin in paniek te raken, maar wanneer de deuren weer willen sluiten, weet ik mezelf nog net naar binnen te wurmen. Ik ben even in shock, maar besef dat dit het beste voor me is: een nieuw begin.